

Graphic design: Mela Dell'Erba - Executive designer: Gery Vinokur Leiblein - Many thanks to Michal Shemesh

www.johnrpepper.it



ג'ון ר. פפר (רומא, 1958) הוא צלם איטלקי.

בגיל 14 התמחה עם אוגו מולאס והתפתח תחת חסותם של אנרי קרטייה ברסון, סם שואו, ג'ון רוס ודיוויד סימור, שבילה זמן עם משפחתו. במשך שלושים שנה הוא הקדיש את עצמו לצילום וביים גם תיאטרון וגם קולנוע. תערוכת הצילומים "רומא: 1969 - מחווה לקולנוע הניאו-ריאליסטי" החזירה אותו לאיטליה, שבה פירסם לנטרנה מג'יקה אדיזיוני בשנת 2011 את ספרו הראשון "Sans Papier" (ללא נייר), אשר לו מוקדשות התערוכות ברומא, ונציה, סנט פטרסבורג, פריז ופאלרמו. בשנים 2012 ו-2013, מוזיאון מאנז' בסנט פטרסבורג הציג תערוכה של עבודות הצילום של פפר, ובאיטליה, בשנת 2014, בית הספר לאמנות הצילום פרסם את ספרו "התאדויות" התערוכה הוצגה בעת ובעונה אחת במוזיאון הלאומי של רוספוטו ובמוזיאון הלאומי של רוספוטו (הביאנלה ה-14 לארכיטקטורה בונציה), ומשם בין 2015 ל-2016, נסעה ברחבי רוסיה (ולדיווסטוק, אירקוטסק, אומסק, יקטרנבורג, סמארה). מנובמבר 2016 ועד ינואר 2017 "התאדויות" הוצגה ב'Fondazione Roma' ובמוזיאון 'Fondazione Terzo Pilastro' ברומא. לצד "התאדויות" בגלריה לצילום קלאסי במוסקבה (2016), ג'ון ר. פפר מציג את יצירותיו משנות ה-70, "רומא: מחווה לניאו-ריאליזם", בגלריה של סט. פטרסבורג 'אמנות הצילום' (2016).

בימים אלה, השלים פפר את פרויקט הצילום הבא שלו (וספר שיצא לאור בשנת 2019) בשם "מדבריות מיושבות", שם הוא בוחן את המדבריות ואת השפעתן על הזמן, ההיסטוריה והאנשים. בעבודה חדשה זו ניתן לתהות אם נוכחות האדם שינתה את הנוף, או אם הנוף הזה, המדבר, עדיין דומה למה שהיה לפני הופעתו של האדם - טהור וללא סימן. האם ייתכן שהמדבר, ה'נוף', שרד כישות חיה, נפרדת, למרות נוכחות האדם?

התערוכה "מדבריות מיושבות" הוצגה לראשונה בפריז בנובמבר; בשנת 2018 הגיעה לטהרן בתמיכת שגרירות איטליה בטהרן ובמשרד החוץ האיטלקי (בעקבות הצלם האיטלקי הראשון באיראן, לואיג'י פסה, 1860), לפני שהגיעה בגאון לישראל בחודש נובמבר של אותה שנה.

בשנת 2019 "מדבריות מיושבות" תיפתח בדובאי (איחוד האמירויות), ונציה וסנט פטרסבורג, רוסיה. לאחר מכן תיסע ברחבי רוסיה ותסיים במוסקבה בשנת 2020. בשנת 2021 תוצג בשווייץ, בריטיניה וארצות הברית ולבסוף תחזור לרומא, איטליה.

מידע טכני: פפר עובד עם מצלמת לייקה M6, עדשה 35 מ"מ ומשתמש בפילם מסוג HP4 של Ilford. הוא עובד באופן בלעדי בשחור-לבן עם הדפסי גלטיין-כסף על נייר Ilford Baryta, איכות התערוכה.

John R. Pepper (Rome, 1958) is an Italian photographer.

At 14 he apprenticed with Ugo Mulas.

He developed under the auspices of Henri Cartier Bresson, Sam Show, John Ross and David Seymour, who spent time with his family.

For thirty years, he dedicated himself to photography while directing both theatre and film.

The photographic exhibition 'Rome: 1969 – A Tribute to Neo-Realist Cinema' brought him back to Italy where, in 2011, Lanterna Magica Edizioni published his first book of photographs, 'Sans Papier', to which the Rome, Venice, Saint Petersburg, Paris and Palermo exhibitions are dedicated. In 2012 and 2013, Saint Petersburg's Manège Museum put on a show of Pepper's photographic works, and in Italy, in 2014, the Istituto Superiore per la Storia Della Fotografia published his book, 'Evaporations'. The exhibition was presented simultaneously at the Rosphoto State Museum and the Officina della Zattere (14th Biennale di Architettura di Venezia), from where, in 2015 and 2016 it journeyed across Russia (Vladivostok, Irkutsk, Omsk, Yekaterinburg, Samara) to finally reach Moscow. From November 2016 to January 2017 'Evaporations' was presented by Fondazione Roma and Fondazione Terzo Pilastro at Palazzo Cipolla in Rome.

Simultaneously with 'Evaporations' at Moscow's Gallery for Classic Photography (2016), John R. Pepper exhibits his 1970s works, Rome, A Homage to Neo-Realism, at Saint Petersburg's gallery The Art of Photo (2016).

Currently, Pepper has completed his next photographic project (and book to be published in 2019) 'Inhabited Deserts', where he explores deserts and their effect on time, history and people. In this new work, one wonders if the presence of man has changed the landscape, or if that landscape, the desert, still bears a resemblance to what it was before the advent of man – pure and untouched. Is it possible that the desert, the 'landscape', has survived as a living, separate entity despite the presence of man?

'Inhabited Deserts' debuted in Paris in November; in 2018 it travels to Teheran with the support of the Italian Embassy in Teheran and the Italian Foreign Ministry (following in the footsteps of the first Italian photographer in Iran, Luigi Pesce, 1860's), before proudly going to Israel in November of the same year. In 2019 'Inhabited Deserts' will open in Dubai (U.A.E.), Venice, and Saint Petersburg, Russia. Subsequently it will travel throughout Russia ending in Moscow in 2020. In 2021 it will be seen in Switzerland, the United Kingdom and the United States and finally return to Rome, Italy.

Technical information: Pepper works with a Leica M6, 35mm lens and uses Ilford HP4 film. He works exclusively in B&W with gelatin silver prints on Ilford Baryta paper, exhibition quality.

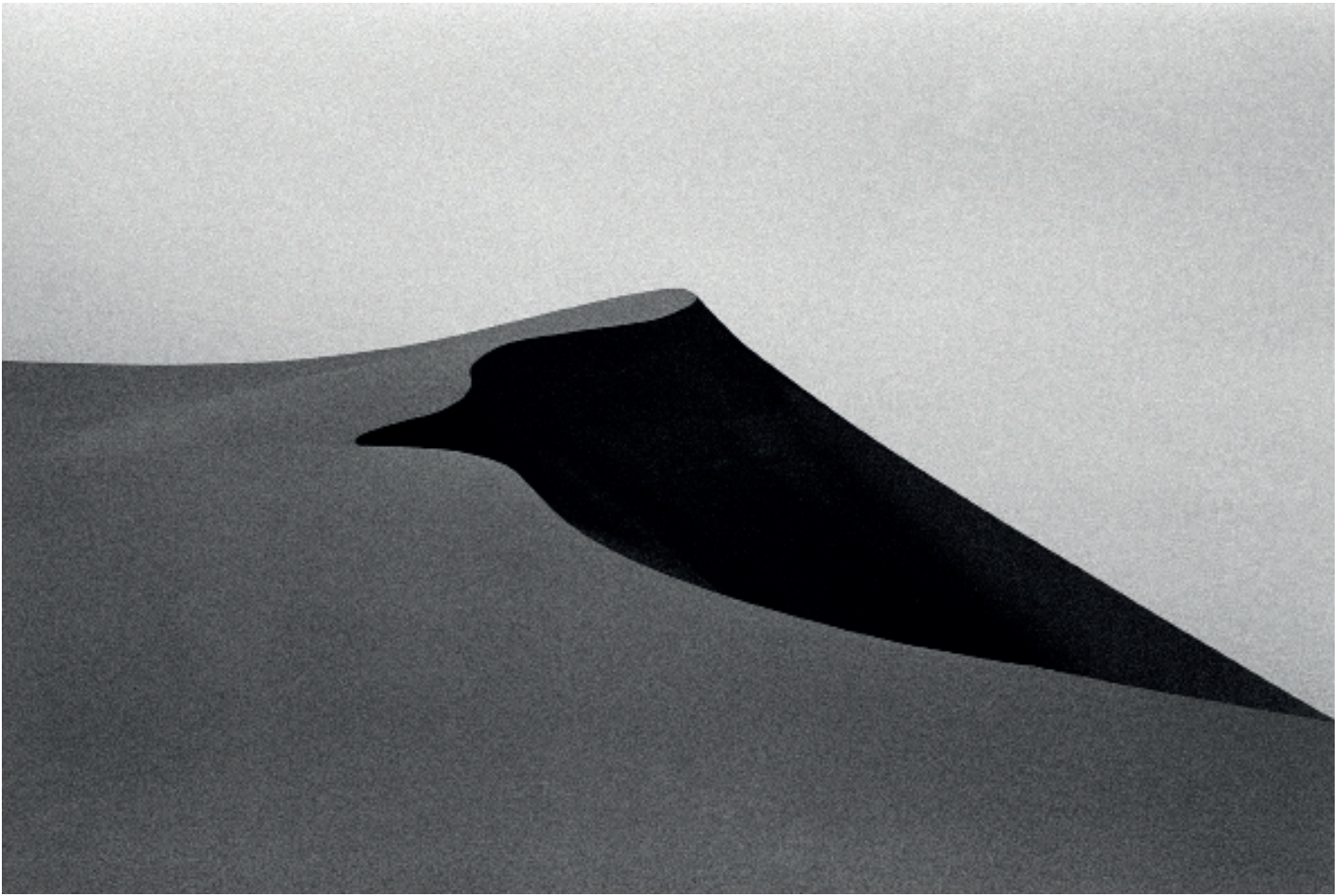
Instagram: John R. Pepper

Wikipedia: John Randolph Pepper

www.johnrpepper.it



Liwa, Empty Corner, Analog photography. 60x41cm. c print 2015



Dasht e Lut . Analog photography . c print . 160×107 cm . 2017



Dasht-e Lut, Analog photography. c print print 60x41cm. 2016



Dasht-e Lut, Analog photography. c print 60x41cm. 2017



Dasht-e Lut, Analog photography. c print 160x107 cm. 2017



Chara Sands, Analog photography. c print 60x41cm. 2015



Dasht-e Lut, Analog photography. c print 60x41cm. 2017



Dasht-e Lut, Analog photography. c print 60x41cm. 2017

INHABITED DESERTS

Most people are indifferent to deserts. Deserts are “away”. They are “elsewhere”. They are thousands of miles away and the definition of “empty”. They know deserts from their school textbooks and their associations rarely go beyond “arid, dead, mystic, frightening, mysterious, flat, hot, cold, beautiful, ugly, dangerous”. There is nothing to see there except sand and stone. And while people venture into deserts, no one actually inhabits them.

John Pepper’s photographs rediscover deserts, and while going with him on this adventure, you may discover a thing or two about yourself. Even some of his legendary desert guides, men who spend their lives in the desert and know its every nook and cranny, admit they haven’t seen their own deserts like this before.

And in spite of these guides, and in spite of the spirit of adventure, Pepper’s deserts are not ultimately the result of travel photography. His photographs, paradoxically, don’t take you to the actual places where they are shot. They take you elsewhere, to a new place for your mind and imagination to inhabit.

What you inhabit in these photos may indeed, at the start, in a first glance, also seem arid, dead, mystic, frightening, mysterious, flat, hot, cold, beautiful, ugly, empty, dangerous, or uninhabitable. But then the mystery begins. Because as you stand before them Pepper’s photographs slowly transform what you believe you are seeing into a totally different thing. And not just one.

Some of them offer you compositions that stand out as a Nature’s monument to Earth. If a higher consciousness exists, the only reason, however illogical, to waste resources on deserts would be to build a monument to that God’s creation—that is to a planet that houses seven billion humans, in a way not dissimilar to what humans do to immortalize the best of their kind. Not surprisingly, some of the rocks look quite alive, resembling the beasts of fairytales, or divine manifestations (as in the face on a cliff), or succinctly mirroring human interactions, confrontational exchanges (as in the photo of two boulders facing each other), or dance, or a family reunion....The conflict of light and shadow, of black and white, the harmony of grey shades, the simplicity of forms and complexity of details, often turn them into powerful metaphors of the human condition—and yet they do so without a trace of human presence.

Nevertheless, people cannot be excluded from the desert universe. A few photographs in this show explore the border between the human world and the desert world. Electricity lines or the road being softly appropriated by the sand dunes offer the observer a chance to enjoy the contrast of man-made and natural worlds, to think of the clash of human geometrical presence with the curved harmonies of desert shapes. One photograph stands out here—naked and booted footprints on a parched desert floor. It is imprinted by the man-made geometry of a shoe sole, the natural harmony of a bare foot, and the random beauty of the natural process whereby clay dries up—which may place it in the same cabinet of curiosities as the famous image of the astronaut’s boot.

Though the Moon may not remember the astronaut, the desert does seem to have memorized its visitors.

Some of the photographs invite the observer to walk into a mysterious land without domesticated animals, mobile phones or human crises. Matisse once said his art mission was to provide a mental chair for a working man. Some of Pepper’s photographs, instead of entertaining the viewer, offer a chance to get teleported into these mystical places, to roam the rocky plains, to meditate, to bury in there the stress and burnout of urban life in order to come back with new ideas, newly found calm, or just a fresh outlook on life. These photographs intend to be seductive. Fields of rhyming shades and the rhythm of lines appear so enticing that one may wonder if the images were created by an artist, rather than captured by a camera. It is at this juncture that I started seeing how the camera in Pepper’s hands becomes a brush or chisel with which he blurs the lines between capturing something already made, and creating something which has never existed.

This transition from “capture” to “create” is even more evident in the abstract or semi-abstract images --photographs of physically realistic rock and floor surfaces which emerge after a spell of looking. Abstract Expressionists struggled over the idea that their paintings could only be good if they looked “spontaneous”, not meticulously thought-out, while being clearly emotionally expressive. Pepper’s hands create abstractions that have all the expressive power of great abstraction coupled with all the spontaneity of nature. The eye cannot tire of exploring these jagged, cracked, and stained surfaces. The mind cannot get enough of the seemingly random results of millennia of the elements fighting each other.

And then there are the dunes—and how by their very nature they border on the abstract and representational. For this viewer, the best way to describe the process of looking at them is to be “swimming with one’s eyes”. For indeed the eye swims through the desert swooshing along the curves of their ridges, chopping through the ripples, diving inside them; and the mind emerges from each such encounter refreshed and excited.

Who said that deserts are uninhabited? Pepper’s work populates them with our thoughts, our dreams. And any ideas they give birth to, where they entangle, give rise to something new and exciting. What is it, then, exactly, that one *thinks* as one looks? It’s up to you, these photos seem to say. It’s entirely up to you to take the voyage out, and linger, and decide.

KIRILL PETRIN

London, November, 2017

“Kirill Petrin is an entrepreneur and art collector from Russia, whose lifelong passion for art has brought him to art popularization and critique. He regularly writes a blog about how to see art.”

רוב האנשים אדישים למדבריות. המדבריות "רחוקות". הן "במקומות אחרים". הן אלפי קילומטרים משם וההגדרה של "רִיק". הם מכירים מדבריות מספרי הלימוד שלהם בבית הספר, והאסוציאציות שלהם לרוב אינן מרחיקות מעבר ל"צחיח, מת, מיסטי, מפחיד, מסתורי, שטוח, חם, קר, יפה, מכוער, מסוכן". אין שם דבר מלבד חול ואבן. ובעוד אנשים מטיילים למדבריות, אף אחד לא באמת מיישב אותן.

התמונות של ג'ון פפר מגלות מחדש את המדבריות, ובעודך בהרפתקה זו איתן, אתה עלול לגלות דבר או שניים על עצמך. אפילו כמה ממדריכי המדבר האגדיים שלו, אנשים שמבלים את חייהם במדבר ומכירים את כל פינה וסדק בו, מודים שלא ראו את המדבריות שלהם באופן הזה קודם לכן.

ולמרות המדריכים הללו, ולמרות רוח ההרפתקנות, המדבריות של פפר אינן בסופו של דבר תוצאה של צילום נסיעות. התצלומים שלו, באופן פרדוקסלי, לא לוקחים אותך למקומות שבהם הם צולמו. הם לוקחים אותך למקום אחר, למקום חדש עבור המוח והדמיון שלך.

מה שתמצאו בתצלומים אלה, אכן, בהתחלה, במבט ראשון, נראה גם צחיח, מת, מיסטי, מפחיד, מסתורי, שטוח, חם, קר, יפה, מכוער, ריק, מסוכן או בלתי ראוי למגורים. אבל אז מתחילה התעלומה. כי כשעומדים לפניהם, הצילומים של פפר הופכים לאט את מה שאתה מאמין שאתה רואה לדבר אחר לגמרי. ולא רק דבר אחד.

חלקם מציעים קומפוזיציות שמתבלטות כמו אנדרטה של הטבע לכדור הארץ. אם קיימת תודעה גבוהה יותר, הסיבה היחידה, גם אם לא הגיונית, לבזבז משאבים על מדבריות היא לבנות אנדרטה לאותה היצירה של אלוהים - כלומר לכוכב שמכיל שבעה מיליארד בני אדם, בדומה למה שבני אדם עושים על מנת להנציח את הטוב מסוגם. באופן לא מפתיע, חלק מן הסלעים נראים חיים למדי, בדומה לחיות מסיפורי אגדות, או התגלויות של אלוהים (כמו פנים על צוק), או שיקוף מדויק של אינטראקציות אנושיות, חילופי עימותים (כמו בתצלום של שני סלעים הפונים זה לזה), או ריקוד, או מפגש משפחתי ... הקונפליקט בין אור וצל, שחור ולבן, הרמוניה של גוונים אפורים, פשטות של צורות ומורכבות של פרטים, הופכת אותם לעתים קרובות למטפורות רבות עוצמה של המצב האנושי - והם עושים זאת ללא שמץ של נוכחות אנושית.

עם זאת, אנשים אינם יכולים להיות מחוץ ליקום המדברי. כמה מהתצלומים בתערוכה זו בוחנים את הגבול בין העולם האנושי לבין העולם המדברי. קווי החשמל או הכביש שהופקעו ברכות על ידי דיונות החול מעניקים לצופה הזדמנות ליהנות מניגודם של עולם מעשה-אדם והטבע, לחשוב על התנגשות הנוכחות הגיאומטרית האנושית עם ההרמוניות המעוקלות של צורות מדבריות. תצלום אחד בולט כאן - עקבות רגליים יחפות ומגפיים על קרקע מדברית צחיחה. הוא מוטבע על ידי הגיאומטריה מעשה ידי אדם של סוליות נעל, ההרמוניה הטבעית של רגל יחפה, והיפכי האקראי של התהליך הטבעי של התייבשות החימר - אשר עשוי להציב אותו בארון אחד של סקרנות כמו הדימוי המפורסם של מגף האסטרונוט. למרות שהירח אולי לא זוכר את

האסטרונוט, נראה שהמדבר הטביע את מבקרו בזכרונו.

חלק מהתצלומים מזמינים את הצופה להיכנס לארץ מסתורית ללא חיות מביתיות, טל-פונים ניידים או משברים אנושיים. מאטיס אמר פעם שמימתו האמנותית היתה לספק כיסא מנטלי עבור אדם עובד. חלק מהתצלומים של פפר, במקום לבדר את הצופה, מציגים עים הזדמנות להכנס אל המקומות המיסטיים הללו, לשוטט במישורים הסלעיים, לעשות מדיטציה, לקבור שם את המתח והשחיקה של החיים העירוניים כדי לחזור עם רעיונות חדשים, רגיעה שזה עתה נמצאה, או רק השקפה רעננה על החיים. תצלומים אלה מתכוונים להיות פתייניים. שדות של גוונים מתחרזים וקצב הקו נראה כה מושך, שאפשר לתהות אם התמונות נוצרו על ידי אמן, ולא נלכדו בעדשת מצלמה. בנקודה זו התחלתי לראות איך המצלמה בידי של פפר הופכת למברשת או מפסלת שבה הוא מטשטש את הקווים בין תיעוד משהו שכבר נוצר, לבין יצירת משהו שמעולם לא היה קיים.

מעבר זה מ"לכידה" ל"יצירה" בולט עוד יותר בתמונות המופשטות או באלו החצי-מופשטות. תמונות של משטחי סלעים ורצפות מציאותיים פיזית, אשר מופיעים לאחר כישוף של מבט.

אמני האקספרסיוניזם המופשט נאבקו על הרעיון שהציורים שלהם יכולים להיות טובים רק אילו נראו "ספונטניים", לא מחושבים בקפידה, בעודם מבטאים רגש בעוצמה באופן מובהק.

הידיים של פפר יוצרות אבסטרקטים שיש להם את כל עוצמת הביטוי של הפשטה יחד עם כל הספונטניות של הטבע. העין לא יכולה להתעייף מלחקור את המשטחים המשוננים, הסדוקים והמוכתמים. המוח לעולם אינו מסופק מתוצאות אקראיות לכאורה של אלפי שנים של אלמנטים הנלחמים זה בזה.

ואז ישנן הדיונות - וכיצד מעצם טבעם הן על הגבול בין מופשט וייצוגי. עבור הצופה הזה, הדרך הטובה ביותר לתאר את תהליך ההתבוננות בהן היא "לשחות עם העיניים". שכן העין שוחה במדבר המתפתל לאורך עיקולי הרכסים, חוצה את האדוות, צוללת בתוכם; והמוח עולה מכל מפגש כזה רענן ונרגש.

מי אמר כי המדבריות אינן מיושבות? עבודתו של פפר מאכלסת אותן במחשבותינו ובחלומותינו. וכל הרעיונות שהם מוליכים, המקומות בהם שם הם הופכים מורכבים, מעוררים משהו חדש ומלהיב. אם כן, האם הכוונה היא שהמחשבה שלך זהה למבטך? זה תלוי בך, התמונות האלה אומרות. זה לגמרי תלוי בך לקחת את המסע החוצה, להתעכב, ולהחליט.

קיריל פטרין

לונדון, נובמבר 2017

"קיריל פטרין הוא יזם ואספן אמנות מרוסיה, שתשוקתו לאמנות הביאה אותו לפופולריזציה של האמנות ולביקורת. הוא כותב באופן קבוע בלוג על איך לראות אמנות"



International Photography Festival, 2018
פסטיבל הצילום הבינלאומי, 2018

**PHOTO
IS:RAEL**

Inhabited Deserts

John R. Pepper

מדבריות מיושבות

ג'ון ר. פפר

Eyal Landesman, Director

Maya Anner, Chief Curator

Critical text by Kirill Petrin

אייל לנדסמן - מנכ"ל

מיה ענר - אוצרת ראשית

טקסט תערוכה מאת קיריל פטרין

November 22 - December 1st
57 Pinkhas Rosen St., Tel Aviv

22 בנובמבר - 1 בדצמבר
פנחס רוזן 57, תל אביב



INHABITED DESERTS

John R. Pepper

מדבריות מיושבות

ג'ון ר. פפר